

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 97/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. marca 2018 prerokoval návrh obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], Česká republika, zastúpenej [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], v mene ktorej koná konateľ a advokát [REDACTED], na obnovu konania vo veci vedenej Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. IV. ÚS 35/2012 a takto

r o z h o d o l :

Návrh obchodnej spoločnosti [REDACTED], na obnovu konania vo veci vedenej Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. IV. ÚS 35/2012 o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 16. februára 2018 doručený návrh obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], Česká republika (ďalej aj „navrhovateľka“), ktorým sa domáha obnovy konania vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. IV. ÚS 35/2012, zrušenia uznesenia ústavného

súdu č. k. IV. ÚS 35/2012-65 z 19. januára 2012 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) a vrátenia mu veci na ďalšie konanie.

2. Napadnutým uznesením ústavný súd odmietol sťažnosť navrhovateľky vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1, čl. 55 ods. 1 a 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 M Obdo/4/2009 a jeho uznesením z 12. mája 2010 ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

3. Navrhovateľka preto ústavnému súdu navrhuje, aby následne jej sťažnosť prijal na ďalšie konanie a nálezom vyslovil, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 M Obdo/4/2009 z 12. mája 2010 došlo k porušeniu už označených práv navrhovateľky, aby uvedené uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby jej priznal primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov právneho zastúpenia.

4. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) rozhodol vo veci [REDAKOVANÉ], proti Slovenskej republike rozsudkom [REDAKOVANÉ] z [REDAKOVANÉ] (doručeným právnomu zástupcovi navrhovateľky [REDAKOVANÉ]), z ktorého vyplýva, že:

„(a) Slovenská republika porušila právo Navrhovateľky na pokojné užívanie majetku a právo Navrhovateľky na spravodlivé súdne konanie,

(b) priznáva Navrhovateľke nemajetkovú ujmu ako súčasť spravodlivého zadosťučinenia za porušenie práva na spravodlivý proces [REDAKOVANÉ], ale

(c) nepriznáva Navrhovateľke majetkovú ujmu ako súčasť spravodlivého zadosťučinenia za porušenie práva na majetok [REDAKOVANÉ], pretože

(d) odkazuje Navrhovateľku na obnovu vnútroštátneho konania na účely nápravy majetkovej ujmy [REDAKOVANÉ] podľa ust. § 228 ods. (1) písm. d) OSP, a to

na základe výslovného odkazu samotnej Slovenskej republiky na možnosť obnovy konania na základe citovaného ustanovenia OSP. “

5. Na základe uvedeného podala navrhovateľka 26. augusta 2015 Okresnému súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) návrh na obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) *„v právnej veci... proti právoplatnému rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 29. 10. 2012 (sp. zn. 1 Zm 457/2010), ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 19. 09. 2013 (sp. zn. 2 CoZm 6/2013) v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. 05. 2010 (sp. zn. 5 M Obdo 4/2009), ktorým bol zrušený právoplatný rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 28. 04. 2009 (sp. zn. 6 CoZm 42/2007) v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava V z 21. 05. 2007 (sp. zn. 2 Zm 952/05)“*. Okresný súd návrh navrhovateľky na obnovu konania zamietol z dôvodu, že *„a) Navrhovateľka rozsudkom č. k. 23 Cb 355/2015-290 z 20. septembra 2016 údajne nepredložila akékoľvek dôkazy a neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by preukazovali dôvodnosť uplatneného nároku, ktorý má v záujme uplatňovať v konaní vo veci samej v prípade povolenia obnovy (odsek 42 Rozsudku okresného súdu); b) údajne neboli splnené zákonné predpoklady uvedené v ust. § 397 písm. d) CSP, nakoľko ESLP v Rozsudku ESLP rozhodol o priznaní spravodlivého zadosťučinenia (odsek 45 Rozsudku okresného súdu). “*

6. Navrhovateľka podala 5. decembra 2016 odvolanie proti rozsudku okresného súdu v celom rozsahu. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 3 Cob 78/2017-438 z 29. novembra 2017 (doručeným právnomu zástupcovi navrhovateľky 15. decembra 2017) rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, pričom konštatoval, že *„Navrhovateľka mala správne podať návrh na obnovu konania pred Ústavným súdom proti Uzneseniu ústavného súdu (odsek 25 Rozsudku krajského súdu). “*

7. Navrhovateľka v návrhu uvádza, že *„znenie Rozsudku ESLP v právnej veci Navrhovateľky neobsahuje povinnosť opätovného preskúmania Uznesenia ústavného súdu“*. Podľa jej názoru *„uvedený postup a prezentovaný názor Krajského súdu spočívajúci v tom, že Navrhovateľka mala správne podať návrh na obnovu konania pred Ústavným súdom proti Uzneseniu ústavného súdu (odsek 25 Rozsudku krajského súdu) priamo odporuje zneniu čl. 133 Ústavy SR a ust. § 75 ods. (1) Zákona o ústavnom súde, ktoré na obnovu*

konania pred Ústavným súdom vyžadujú jediný predpoklad... Tým je zistenie, že z rozhodnutia ESLP (alebo iného orgánu medzinárodnej organizácie) vyplýva pre Slovenskú republiku povinnosť preskúmania napadnutého rozhodnutia Ústavného súdu... Prezentovaný záver Krajského súdu o obnove konania pred Ústavným súdom je aj v príkrom rozpore so znením Rozsudku ESLP, ktorý odkazuje na možnosť obnovy konania pred všeobecným súdom, keďže primárnym porušovateľom bol Najvyšší súd... Krajský súd týmto paradoxne poprel všetky dôvody zamietnutia návrhu na obnovu konania uvedené v Rozsudku okresného súdu. Kým Okresný súd mal za to, že Navrhovateľka sa síce správne domáhala povolenia obnovy konania voči Uzneseniu najvyššieho súdu na Okresnom súde, ale podmienky na povolenie obnovy neboli splnené, Krajský súd mal za to, že Navrhovateľka sa mala správne domáhať povolenia obnovy konania voči Uzneseniu ústavného súdu na Ústavnom súde... Vyššie uvedenými rozhodnutiami Okresný súd a Krajský súd popreli závery Rozsudku ESLP. Navrhovateľka sa nemôže ubrániť dojmu, že konajúce súdy len hľadali dôvody (aj keď už na prvý pohľad veľmi nesprávne a nezákonné), aby nemuseli vyhovieť návrhu Navrhovateľky na obnovu konania... Navrhovateľka sa s vyššie uvedeným právnym názorom Krajského súdu (body [11] až [18]) nestotožňuje, avšak s poukazom na právny názor Krajského súdu uvedený v Rozsudku krajského súdu a výhradne z procesnej opatrnosti týmto podáva návrh na obnovu konania pred Ústavným súdom proti Uzneseniu ústavného súdu.“

8. Čo sa týka podmienok konania pred ústavným súdom, z predloženého návrhu vyplýva, že navrhovateľka si je vedomá toho, že podľa § 75 ods. 5 zákona o ústavnom súde návrh na obnovu konania pred ústavným súdom možno podať do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa rozhodnutie orgánu medzinárodnej organizácie stalo konečným, alebo od toho času, keď návrh na obnovu konania pred ústavným súdom mohol byť uplatnený. Vzhľadom na právne závery vyplývajúce z uznesenia ústavného súdu č. k. IV. ÚS 481/2011-19 z 10. novembra 2011, v ktorom uviedol, že „V prípadoch, ak sťažovateľ uplatní mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie), spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietne ako neprípustný, je lehota na podanie sťažnosti ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (napr. IV. ÚS 195/2010, III. ÚS 227/2010, I. ÚS 276/2010). To však platí, len pokiaľ je sťažnosť uplatnená na

ústavnom súde do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bolo dovolanie ako neprípustné odmietnuté.“, sa však navrhovateľka „*uplatnením výkladovej metódy per analogiam*“ domnieva, že „*uvedené uznesenie Ústavného súdu je možné aplikovať na skutkový stav Navrhovateľky*“, t. j., že lehota na podanie návrhu na obnovu konania pred ústavným súdom v jej prípade ostala zachovaná.

II.

9. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha (petit sťažnosti). Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označili za porušovateľa svojich práv. Text uvedený mimo petitu pokladá za súčasť odôvodnenia sťažnosti, ktorý nemôže doplniť petit (I. ÚS 316/09, I. ÚS 98/2011, II. ÚS 103/08, II. ÚS 154/09, III. ÚS 235/05, IV. ÚS 174/2011).

10. Podľa čl. 133 ústavy proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok; to neplatí, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu.

11.1 Zákon č. 353/2014 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len „*novela zákona o ústavnom súde*“), doplnil zákon o ústavnom súde tak, že vo štvrtej časti označenej ako „*Preskúmanie rozhodnutia ústavného súdu*“ upravil procesné pravidlá preskúmania rozhodnutia ústavného súdu podľa čl. 133 vety za bodkočiarkou ústavy takto:

11.2 Podľa § 75 ods. 1 zákona o ústavnom súde právoplatné rozhodnutie ústavného súdu možno za podmienok ustanovených týmto zákonom napadnúť návrhom na obnovu

konania pred ústavným súdom, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná (ďalej len „orgán medzinárodnej organizácie“), vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu. Ustanovenie § 24 písm. c) sa v tomto prípade nepoužije.

11.3 Podľa § 75 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrh na obnovu konania pred ústavným súdom podľa čl. 133 ústavy musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 20 ods. 1 a 2 obsahovať

- a) označenie rozhodnutia ústavného súdu, proti ktorému smeruje,
- b) označenie rozhodnutia orgánu medzinárodnej organizácie, o ktoré sa opiera.

11.4 Podľa § 75 ods. 3 zákona o ústavnom súde návrh na obnovu konania pred ústavným súdom je oprávnený podať ten, kto bol vo veci uvedenej v odseku 1 účastníkom konania pred ústavným súdom a v jeho prospech orgán medzinárodnej organizácie rozhodol.

11.5 Podľa § 75 ods. 5 zákona o ústavnom súde návrh na obnovu konania pred ústavným súdom možno podať do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa rozhodnutie orgánu medzinárodnej organizácie stalo konečným, alebo od toho času, keď návrh na obnovu konania pred ústavným súdom mohol byť uplatnený.

11.6 Podľa § 75b zákona o ústavnom súde ak ústavný súd zistí, že z rozhodnutia orgánu medzinárodnej organizácie nevyplýva povinnosť opätovného preskúmania napadnutého rozhodnutia ústavného súdu, návrh na obnovu konania ako zjavne neopodstatnený uznesením odmietne.

11.7 Novela zákona o ústavnom súde nadobudla účinnosť 1. januára 2015.

12. Európsky súd pre ľudské práva rozsudkom vo veci [REDAKOVANÉ], proti Slovenskej republike č. [REDAKOVANÉ] z [REDAKOVANÉ] (doručeným právnomu zástupcovi navrhovateľky [REDAKOVANÉ]) dospel k záveru o porušení čl. 6 dohovoru Slovenskou

republikou, ktorá je zmluvnou stranou tohto dohovoru. Pri svojom rozhodovaní vychádzal z tej skutočnosti, že „o nárokoch sťažovateľky založených na spornej vlastnej zmenke sa rozhodlo s právnou silou *res iudicata* a že právoplatný rozsudok v jej prospech bol zrušený na základe uplatnenia mimoriadneho opravného prostriedku“. Podľa názoru ESĽP v danom prípade neexistovali nijaké okolnosti, ktoré by odôvodňovali zásah do právoplatného a vykonateľného rozsudku v prospech navrhovateľky. Tento zásah bol v rozpore so zásadou právnej istoty, ako aj so zásadou rovnosti zbraní, a ako taký ho ESĽP nepovažoval za zlučiteľný so zárukami podľa čl. 6 dohovoru.

13. Ústavný súd poukazuje na to, že v autorskom článku s názvom „*Výkon rozsudkov Európskeho súdu pre ľudské práva formou obnovy konania*“ publikovanom v časopise *Zo súdnej praxe*, rok 2017, číslo, 2, s. 58 – 65, JUDr. Marica Pirošíková, zástupkyňa Slovenskej republiky pred ESĽP, uviedla, že „*V prípade [REDAKOVANÉ] proti Slovenskej republike Súd rozhodol o porušení článku 6 ods. 1 Dohovoru, konkrétne práva na spravodlivé súdne konanie a osobitne princípu právnej istoty, z dôvodu zrušenia právoplatného a vykonateľného rozsudku v prospech sťažujúcej sa spoločnosti najvyšším súdom na základe mimoriadneho dovolania podaného generálnym prokurátorom na podnet druhého z účastníkov konania. Zároveň rozhodol aj o porušení práva na majetok v rozpore s článkom 1 Protokolu č. 1. Následne sťažujúca sa spoločnosť podala návrh na obnovu konania, ktorý však bol Okresným súdom Bratislava V zamietnutý (sp. zn. 23 Cb 355/2015). Okresný súd v rozsudku uviedol, že nevyhovel žiadosti o obnovu konania z dôvodu, že v prípade povolenia obnovy konania by konajúce súdy nemohli byť viazané akýmkoľvek právnym názorom Súdu, lebo v rozsudku Súdom žiadny právny názor k meritu veci vyslovený nebol. V tomto ohľade pripomíname, že Súd vo svojom rozsudku poukázal na všeobecné princípy vyplývajúce z jeho judikatúry. Uviedol, že jedným zo základných prvkov vlády práva je princíp právnej istoty, ktorý okrem iného vyžaduje, aby v prípade, keď súdy rozhodnú vo veci s konečnou platnosťou, ich rozhodnutie nebolo viac spochybňované. Odklon od tohto princípu je odôvodnený iba v prípadoch, keď sa vyskytnú okolnosti podstatného a naliehavého charakteru. Právomoc vyšších súdov zrušovať alebo meniť právoplatné a záväzné súdne rozhodnutia by mala byť vykonávaná na účely nápravy základných väd. Táto právomoc musí byť vykonávaná tak, aby bola v čo najvyššej možnej miere dodržaná spravodlivá rovnováha medzi záujmami jednotlivca a potrebou zabezpečiť*

efektívnosť súdneho systému. Za základné vady Súd považuje justičné omyly alebo závažné vady súdneho konania, zneužitie právomoci, zjavné pochybenia pri aplikácii hmotného práva alebo akékoľvek iné závažné dôvody vyplývajúce zo záujmov spravodlivosti. Pri aplikácii uvedených princípov na predmetný prípad sa Súd nestotožnil s právnymi názormi generálneho prokurátora, najvyššieho súdu, ani ústavného súdu a dospel k záveru, že v tomto prípade neboli dané také skutočnosti, ktoré by bolo možné považovať za ospravedlňiteľné dôvody pre zrušenie právoplatného a vykonateľného rozsudku. Konštatoval, že tento zásah bol v rozpore s princípom právnej istoty, ako aj rovnosti zbraní a rozhodol o porušení článku 6 Dohovoru. Súd ďalej v zmysle svojich záverov podľa článku 6 konštatoval, že pri zásahu do majetkových práv spoločnosti nebola zachovaná spravodlivá rovnováha a sťažujúca sa spoločnosť musela niesť individuálne a neprimerané bremeno. Rozhodol preto, že bol porušený článok 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru. Za zistené porušenia Dohovoru sťažujúca sa spoločnosť požadovala [REDAKOVANÉ] vo vzťahu k majetkovej škode a [REDAKOVANÉ] vo vzťahu k nemajetkovej ujme. Čo sa týka nároku na majetkovú škodu, vo svojom stanovisku predloženom Súdu vláda poukázala na skutočnosť, že ak sťažujúca sa spoločnosť utrpela akúkoľvek majetkovú škodu, prípadné konštatovanie porušenia jej práv podľa Dohovoru Súdom bude predstavovať dôvod pre obnovu vnútroštátneho konania podľa 228 ods. 1 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku (zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov), a že sťažujúca sa spoločnosť by sa mala majetkovej škody dožadovať v takomto konaní. Súd tento argument akceptoval a zároveň konštatoval, že čo sa týka nároku na náhradu majetkovej škody, ustanovenia, na ktoré sa vláda odvolala, poskytujú sťažujúcej sa spoločnosti spôsob, akým bude možné napadnuté konanie obnoviť, a že žalovaný, ktorý bude takouto obnovou prípadne dotknutý, je v súčasnosti v úplnom vlastníctve štátu. Z uvedeného vyplýva, že Súd nárok na náhradu majetkovej nezamietol ako neodôvodnený, ale odkázal sťažujúcu sa spoločnosť na možnosť obnovy konania. Nemožno preto zastávať názor, že priznaním nemajetkovej ujmy boli odstránené všetky závažné dôsledky konštatovaných porušení Dohovoru aj vo vzťahu k porušeniu práva na majetok. Na vnútroštátnej úrovni je preto prostredníctvom obnovy konania a rozhodnutím v obnovenom konaní potrebné nastoliť právny stav, ktorý existoval pred porušením práv v dôsledku zrušenia právoplatného a vykonateľného rozsudku v prospech sťažujúcej sa spoločnosti najvyšším súdom na základe mimoriadneho dovolania podaného generálnym prokurátorom. Čo sa týka zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti

za škodu, na ktorý sa okresný súd odvoláva, pripomíname, že podľa § 3 štát zodpovedá za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo nesprávnym úradným postupom. Keďže žiadne rozhodnutie v namietanom konaní nebolo zrušené ako nezákonné, zákon v prípade sťažujúcej sa spoločnosti nie je vo vzťahu k majetkovej škode aplikovateľný. Konanie sa nachádza v štádiu odvolania, rozsudok okresného súdu teda ešte nenadobudol právoplatnosť. Krajský súd sme informovali o povinnostiach vyplývajúcich štátu z článku 46 ods. 1 Dohovoru.“

14. Ústavný súd zo svojej rozhodovacej činnosti nezistil, že by mu navrhovateľka v lehote šiestich mesiacov odo dňa, keď sa rozhodnutie orgánu medzinárodnej organizácie stalo konečným, alebo od toho času, keď návrh na obnovu konania pred ústavným súdom mohol byť uplatnený, návrh na obnovu konania podala (§ 75 ods. 5 zákona o ústavnom súde). V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že vzhľadom na špecifický charakter inštitútu obnovy konania pred ústavným súdom, ako aj osobitnú úpravu lehoty na podanie takéhoto návrhu ústavnému súdu právne závery vyplývajúce z uznesenia ústavného súdu č. k. IV. ÚS 481/2011-19 z 10. novembra 2011 (bod 8) na daný prípad aplikovať nemožno.

15. Európsky súd pre ľudské práva nemá právomoc nariadiť obnovu konania pred ústavným súdom (resp. iným orgánom verejnej moci), jediným predpokladom na záver o opodstatnenosti návrhu na obnovu konania je zistenie, že z rozhodnutia orgánu medzinárodnej organizácie vyplýva povinnosť (pre Slovenskú republiku) preskúmania napadnutého rozhodnutia ústavného súdu. Je na štáte, ktorý je zmluvnou stranou dohovoru, aby zvolil potrebné opatrenia na to, aby sa už neporušovali ľudské práva a základné slobody a aby sa ich porušenie napravilo (k tomu pozri autorský článok prof. Jána Mazáka, s názvom „*Obnova konania pred Ústavným súdom SR: Prvé skúsenosti, pochybnosti a jeden námet*“, publikovaný v časopise Bulletin slovenskej advokácie, č. 11/2017, s. 24 – 29).

16. Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd návrh navrhovateľky na obnovu konania vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. IV. ÚS 35/2012 odmietol

podľa § 75b zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnený, keďže z rozsudku ESĽP nevyplýva povinnosť preskúmania napadnutého uznesenia ústavného súdu ústavným súdom. Z uvedeného dôvodu sa ďalšími požiadavkami navrhovateľky uvedenými v petite (body 1 a 3) nezaoberal.

17. V súvislosti so záverom ESĽP o porušení čl. 1 dodatkového protokolu sa navrhovateľka nároku na náhradu majetkovej škody domáhala návrhom na obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm. d) OSP doručeným okresnému súdu 26. augusta 2015, ktorý ho rozsudkom č. k. 23 Cb 355/2015-290 z 20. septembra 2016 zamietol, čo krajský súd rozsudkom č. k. 3 Cob 78/2017-438 z 29. novembra 2017 potvrdil. Lustráciou ústavný súd zistil, že 15. februára 2018 mu bola doručená sťažnosť navrhovateľky, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv a slobôd rozsudkom krajského súdu č. k. 3 Cob 78/2017-438 z 29. novembra 2017 v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 23 Cb 355/2015-290 z 20. septembra 2016; tejto sťažnosti bola pridelená sp. zn. Rvp 342/2018 a ústavný súd o nej dosiaľ nerozhodol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2018